

Chlapec

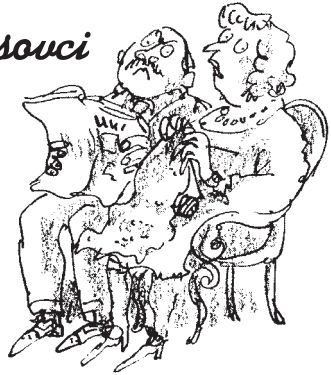

Stará mama

*Hlavná
čarodejnica
sveta*

Jenkinsovci

*Bruno
Jenkins*

*Pán
Stringer*

V kuchyni

„Už je čas!“ pripomenula starká. „Už prišla tá veľká chvíľa! Si pripravený, môj maličký?“

Bolo presne pol ôsmej. Bruno stále sedel v mise s ovocím a dojedal štvrtý banán. „Počkajte!“ prosíkal. „Už mi zostal len kúsok!“

„Nie!“ zahriakla ho starká. „Musíme ísť!“ Vybrala ho von a vzala ho do dlane. Bola veľmi napätá a nervózna. Ešte som ju takú nevidel. „Oboch vás teraz dám do kabelky,“ oznámila, „ale sponu nezapnem.“ Najprv tam vložila Bruna. Ja som čakal a tisol som si k hrudi fľaštičku. „Teraz pod' ty,“ povedala. Zodvihla ma a pobožkala na noštek. „Veľa šťastia, môj maličký. Ozaj, uvedomuješ si, že máš chvostík?“

„Že mám čo?“ spýtal som sa.

„Chvostík. Dlhý zatočený chvostík.“

„Musím sa ti priznať, že ma to vôbec nenapadlo,“ povedal som. „Ajaj, veru mám! Teraz si ho už vidím! A dokonca ním viem aj pohybovať. No, to je vlastne ohromné, nie?“

„Upozorňujem ťa preto, že by sa ti mohol zísť, keď budeš behať po kuchyni,“ povedala starká. „Môžeš si ho omotať okolo niečoho alebo sa zavesiť o čosi. Môžeš sa ním aj zachytiť, ak sa budeš z výšky spúšťať dolu na zem.“

„Škoda, že som o ňom nevedel skôr,“ poznamenal som. „Bol by som si vyskúšal, ako sa dá používať.“

„Teraz je už na to neskoro, musíme sa poponáhľať,“ súrila starká. Vložila ma do kabelky k Brunovi. Hneď

som zaujal svoje zvyčajné miesto v bočnom vrecku tak, aby som mohol kedykoľvek vystrčiť hlavu a vidieť, čo sa deje.

Starká si vzala paličku a pobrala sa na chodbu k výťahu. Stisla gombík, privolala výťah a vstúpila doň. Boli sme tam sami.

„Počuj,“ povedala. „Keď budeme v jedálni, nebudem sa už môcť s tebou zhovárať. Ľudia by si mysleli, že som šibnutá a zhováram sa sama so sebou.“

Na prízemí výťah trhane pristál. Starká vystúpila a prešla vstupnou halou hotela. Vošla do jedálne. Bola to obrovská miestnosť s veľkými zrkadlami pozdĺž stien. Strop bol zdobený zlatom. Pravidelní hostia tu mali rezervované svoje stoly. Väčšinou už boli na svojich miestach a práve začínali večerať. Čašníci pobehovali s taniermi a misami hore dolu po jedálni. Náš malý stolík stál na pravej strane pri stene asi v polovici. Starká kráčala k nemu a sadla si.

Vykukol som z kabelky a zazrel som presne v strede jedálne dva dlhé stoly, za ktorými ešte nikto nesedel. Na každom z nich bola na striebornom stojančeku položená kartička:

REZERVOVANÉ PRE ČLENKY KSODT.

Stará mama mlčky hľadela tým smerom. Rozložila obrúsok a prestrela si ho cez kabelku, ktorú mala na kolenách. Vložila ruku pod obrúsok a vybrala ma z kabelky. Prikrytého obrúskom si ma zodvihla bližšie k tvári a zašepkala: „Teraz ťa položím na dlážku pod stôl. Budeš prikrytý obrúskom, a tak ťa nikto neuvidí. Máš fľaštičku?“

„Áno, starká,“ odpovedal som pošepky. „Som pripravený.“

Práve v tej chvíli podišiel k nášmu stolíku čašník v čiernom obleku. Spod obrúska som mu videl nohy a hneď ako som začul jeho hlas, vedel som, kto je to. Volal sa Viliam. „Dobrý večer, madam,“ pozdravil starkú. „Kde máte dnes vnúčika?“

„Necíti sa dobre,“ odpovedala starká. „Zostal v izbe.“

„To mi je naozaj ľúto,“ povedal Viliam. „Dnes vám môžem ponúknuť hrachovú polievku a ako hlavný chod rybie filé alebo pečenú jahňacinu.“

„Prosím jedenkrát hrachovú polievku a jahňacinu,“ povedala starká. „Ale nemusíte sa ponáhľať, dnes mám času dosť. A prineste mi, prosím, pohárik suchého sherry.“

„Áno, madam,“ povedal Viliam a odišiel.

Starká predstierala, že jej niečo spadlo. Zohla sa a spolu s obrúskom ma položila na dlážku pod stôl. „Chod', môj maličký, chod'!“ zašepkala a potom sa zasa narovnala.

Teraz som už bol odkázaný sám na seba. Stál som na zemi a v labkách som držal fľaštičku. Presne som vedel, ktorým smerom sú dvere do kuchyne. Bolo treba prebehnúť takmer polovicu jedálne, aby som sa k nim dostal. Tak a ideme, pomyslel som si a ako blesk som vyrazil spod stolíka smerom k stene. Vôbec som nemal v úmysle bežať križom cez jedáleň. To by bolo príliš nebezpečné. Rozhodol som sa, že celou cestou ku kuchynským dverám sa budem držať blízko pri stene.

Handwritten text at the top of the page, possibly a title or header, rendered in a stylized, cursive script.

Pustil som sa do behu. Bežal som, ach, ako som len bežal. Nikto ma nezbadal. Všetci usilovne jedli. Aby som sa dostal ku kuchynským dverám, musel som prebehnúť pred hlavným vchodom do jedálne. Práve som sa na to chystal, keď cez hlavný vchod začal prúdiť do jedálne zástup žien. Pritisol som sa k stene, držiac v labkách fľaštičku. Najprv som videl len topánky a členky tých žien, ale keď som sa pozrel vyššie, hneď som uhádol, o koho ide.

